

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

✿ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΔΙ ✿

10—

Χωριστήκανε... 'Ο 'Αλέξης ανέδθηκε στην κάμαρά του κι άναψε τὸ φῶς τῆς λάμπας. Εἶχε πάντα τὴ συνήθεια καὶ νὰ διαβάζῃ πρὶ νὰ κοιμηθῇ, μὰ τώρα δὲ σκέφτηκε νὰ πάρῃ τὸ βιβλίο στὸ χέρι.

Τὸ κεφάλι του ἔβραζε σὰν καζάνι. «Μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια τάχα ὁ Ζήτης; Τὶ θὰ πῇ φιλενάδα του; Κι ἀπὸ ποιά αἰτία παίρνει αὐτὸς τὸ κουράγιο νὰ πηγαίνῃ στὸ σπίτι της καὶ νὰ κουβαλᾷ κι ἄλλους μαζί του»; ... Κάποιες ὑπόνοιες ποὺ δὲν τολμοῦσε οὔτε στὸν ἑαυτὸ του νὰ τίς ξεμυστηρευτῇ προβάλλανε τὰ κεφάλια τους σὰ σχολήχια.

Δὲν εἶχε κέφι νὰ κοιμηθῇ· πῆρε μιὰ καρέκλα καὶ κάθησε στὸ παράθυρο. Τὸ φεγγάρι περνοῦσε γλίσγορα μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα ποὺ σκεπάζανε τὸν οὐρανὸ. 'Ο δρόμος ἔρημος...

Ἄξαφνα σηκώθηκε. . . Σὰ δὲν ἔχω ὕπνο, ἄς γράψω, μυρμουρίζω καὶ κάθησε στὸ τραπέζακι του.

Εἶχε νὰ συντάξῃ ἓνα λόγο πατριωτικὸ ποὺ θὰ τὸν ἀπάγγελνε στὸ Λύκειο, στὴ γιορτῇ τοῦ Βαγγελισμοῦ. Στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε ἀπὸ μιὰ φυσικὰ του δειλία μπροστὰ στὸν κόσμον μὰ ὁ διευθυντὴς πείμενε. «Ἐσὺ θὰ μιλήσῃς· μιλάς ἄμορφα». Ἐτσι ὑποχρεωμένος, κολακευμένος, εἶπε τὸ καί.

Καὶ τώρα εἶτανε ὑποχρεωμένος νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ λόγο γιὰ τὴ γιορτῇ ποὺ ζύγωνε καὶ ποὺ δὲν εἶχε ἐτοιμάσει· ἀκόμα οὔτε ἓνα χερόγραφο...

Ἀπογοητευμένος, βριαρισμένος ὑστερὶς ἀπὸ κάμποσον γράψιμον πέταξε χάμω τὴν πέννα, ἔσβησε τὴ λάμπα καὶ ἔπεσε στὸ κρεβάτι... Τὸ πρῶτον γαλαζένιον φῶς ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τίς γρίλιες τονέβηκε ἀκόμη ξύπνιος, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, ξυλισμένα...

11

— Ἄν εἶναι ἀλήθεια; ψυθύρισε.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ πιπίζε τὸ μυαλό. Τὰ λόγια τοῦ Ζήτης εἶχανε κολλήσει ἀπάνω του σὰν κάμπιες. Φιλενάδα του ἢ Ρίκα! Τὶ θὰ πῇ φιλενάδα του! Δηλαδή μιὰ κοινὴ, μιὰ ξεπεσμένη, μιὰ ποὺ ἀγοράζεται!

Στακότανε στὴ γωνιά τοῦ δρόμου ἀκούνητος μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ σπίτι τῆς Ρίκας. Κλειστά τὰ παράθυρα, οἱ τοῖχοι θουδοί! Οἱ ματιές του, σαῖτες ποὺ ζητοῦσαν νὰ τρυπήσουνε τοὺς τοίχους καὶ νὰ δοῦνε μέσα. Μὰ τοῦ κάκοι καρτεροῦσε. Τόσες ὥρες κανεὶς δὲ φάνηκε οὔτε νὰ μπῇ οὔτε νὰ βγῇ. Αὐτὸ σκορποῦσε στὴν ψυχὴ του κάποιον ἄλπα, κάποιαν ἀφιδολία...

— Περιμένεις κανέναν; ρώτησε ἄξαφνα μιὰ γριὰ ποὺ βγήκε στὴν ὁδὸ πορτὰ της.

— Ὅχι, ἀπάντησε κείνος σαστισμένος ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητον ρῶτημα.

— Σὲ βλέπω ἐδῶ τόσην ὥρα, ξαναεἶπε ἡ γριὰ.

Τότε κατάλαβε πῶς εἶχε κινήσει τὴν περιέργειαν τῆς γειτονίδας μὲ τὴ στάση του. Ἐνας ἄνθρωπος νὰ στέκεται τόσην ὥρα στὴν ἴδια θέσῃ, δὲν εἶναι πρᾶμα ποὺ νὰ μπορῇ νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητον σὲ μιὰ γειτονιά ποὺ ἐννοεῖ ὅλα νὰ τὰ ξεφαχνίξῃ...

Εἶτανε καιρὸς νὰ φύγῃ.

Ἐρριξε μιὰ ὑστερνὴ λαίμαργη ματιὰ στὸ σπίτι τῆς Ρίκας καὶ πῆρε τὸ δρόμον γιὰ τὸ σχολεῖο.

— Ἐπιτέλους τόσην ὥρα δὲ φάνηκε κανεὶς νὰ μπῇ, συλλογίστηκε καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις σὰ νὰ τὸν ἀνακούφι-σε λίγο. Μὰ ἡ παρηγόρεια αὐτὴ δὲ δάσταζε πολὺ.

— Ἡμέρα δὲν πάει κανεὶς· νύχτα πρέπει κανεὶς νὰ παραφυλάξῃ.

Περπατοῦσε σκυφτὸς στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομιοῦ, σύρριζα στοὺς τοίχους.

— Κ' ἐπιτέλους τί μὲ νοιάζει ἄδερφέ· οὔτε γυναῖκα μου εἶναι οὔτε ἀδερφή μου· ἐγὼ θέλει ἄς κάνῃ.

Εἶτανε ἡ ὑστερνὴ προσπάθεια γιὰ νὰ δώσῃ κουράγιο στὸν ἑαυτὸ του. Μάταιη προσπάθεια. Ἡ ἀδιαφορία ποὺ ζητοῦσε νὰ τὴν ἀντιτάξῃ γιὰ ὄπλο, δὲ βρῆκε τόπον νὰ χωρέσῃ στὴν ψυχὴ του.

— Περιέργον αὐτὸ μὲ μένα. Κάτι μὲ τραβάει στὴ γυναῖκα αὐτὴ, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του...

Ἐφτασε στὸ Λύκειον. Μπῆκε στὴν τάξη μὰ πᾶν στὴν ἔδρα ἔμοιαζε σὰν ἀφαιρεμένος. Ὁ μαθητὴς ἔλεγε τὸ μάθημά του μὰ αὐτὸς δὲν ἄκουγε.

— Πῶς τὸ εἶπες αὐτό; γιὰ ξαναπέστο, ψιθύρισε ἐνῶ ὁ μαθητὴς ἀπορώμενος ἄρχιζε νὰ ξανακλέγῃ τὸ μάθημα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

— Κάτι ἔχει σήμερον ὁ δάσκαλος, δὲν εἶναι στὰ καλά του, ψιθύρισε κάποιον παιδί.

Ἡ ὥρα ποὺ ἄλλοτε περνοῦσε τρέχοντας δίχως νὰ τὴν καταλάβῃ, τώρα γίνηκε χρόνος· Αὐτὸς ὁ λεπτοδείχτης εἶχε σήμερον μιὰ τεμπέλιαν ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πάρῃ τὰ πόδια του. Ἐτσι τὸ μάθημα κατάντησε ἀνιαρὸν, καταθλιπτικόν, ἡ ὥρα μαρτύριον... Μὲ τὰ μάτια γυρισμένα στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον καρτεροῦσε πότε θάκουσῃ νὰ σημάνῃ τὸ κουδούνιον τῆς ἀπολύτρωσης ποὺ τόσο ἀργοῦσε... Σὰ βγήκε ἀπὸ τὴν τάξη, ζεστὴ καὶ βρώμικη, ἀνάστανε θαθεῖα σὰ φυλακισμένος ποὺ πῆρε χάρη καὶ βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὅζω στὸν καθαρὸν ἀέρα. Στὸ διάδρομον ἀντάμωσε τὸ διευθυντή. Εἶχε τὸ ὄφρος σοβαρὸν σὰν ἄνθρωπος ποὺ τονέ βραχνίζει κάποιον ὑπέθετον σοβαρῇ.

— Φασαρίες, φώναξε ἄμα τὸν εἶδε

— Δηλαδή; ρώτησε ὁ Ἄλέξης ἀδιάφορος.

— Νὰ μὲ τὴ γιορτῇ... θάνατι ἀλήθεια μιὰ γιορτῇ πρώτης... Φαντάσου· ἐξασφάλισα καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ

υπουργού μας" γι' αυτό πρέπει νὰ παρουσιαστούμε κα-
θώς πρέπει. Θά'χω βλῆ τὴν καλύτερη κοινωνία.

— Ο' Ἀλέξης τὸν ἀκούγε ἀδιάφορος.

— Κι ὁ λόγος; τί γίνεται ἀλήθεια ὁ λόγος; σὲ θέλω
νὰ δάλης τὰ δυνατά σου· πῶς πάει; Πρέπει νὰ κάνου-
με φιγούρα.

Κεῖνος χαμογέλασε

— Καλὰ, ἀποκρίθηκα ξερά. Θὰ προσπαθῶ.

Ο' Ἀλέξης δὲν μπόρεσε νὰ νοιώσῃ καμιά συγκίνηση
κι ἂς εἶχε νὰ παίξῃ ὁ ἴδιος τὸν πρῶτο ρόλο σὲ αὐτὴ τὴ
γιορτῇ· ὡς τόσο στὴν πατρίδα του σὰ ζύγωνε ἡ μέρα
τοῦ Βαγγελισμοῦ, ἡ καρδιά του πλημμυροῦσε ἀπὸ ἐν-
θουσιασμό. Τὸ στόλισμα τοῦ σχολειοῦ, μὲ τοὺς μαθητά-
δες ποὺ τοὺς ὠδηγοῦσε ὁ ἴδιος νὰ κρεμάσουνε τίς ση-
μαῖες καὶ νὰ πλέξουνε τίς σμιρτιές, ἡ δοξολογία στὴν
ἐκκλησιᾶ, ὁ λόγος ποὺ εἶτανε αὐτὸς ὑποχρεωμένος πάν-
τα νὰ παγγέλλῃ γιὰ τὴν δρισκότανη ἣ δὲν τολμοῦσε ἄλ-
λος μπροστά του νὰ νοίξῃ τὸ στόμα του, ὅλα αὐτὰ τὰ
φτωχικά καὶ τυπικά ποὺ μηχανικά, στερεότυπα ἐπα-
ναλαδωνότανε κάθε χρόνο, τοῦ χαρίζανε τότε μιὰν ἄ-
δολη, ξεστητή συγκίνηση. Τώρα ἐνοιθε τὸν ἑαυτοῦ του
κύριο, ἀδιάφορο,

— Τί ἤθελα ἐγὼ νὰ μπλέξω, μουρμούρισε στενοχω-
ρεμένος...

Ο' ἐπιστάτης ἀνεβασμένος σὲ μιὰ σκάλα; προσπα-
θοῦσε νὰ κρεμάσῃ στοὺς τοίχους τῆς μεγάλης σάλας
κάποιες εἰκόνες. Ἐνα παιδί φάνηκε νὰρχεται φορτω-
μένο μιὰ μεγάλη σημαία ποὺ τὴν εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ
σπίτι του. Εἶτανε κόκκινο, λαχανιασμένο ἀπὸ τὸ δρόμο,
τὰ μάτια του ἀναμμένα λάμπανε ἀπὸ χαρά.

Ο' Ἀλέξης πέρασε ἀδιάφορος δίχως νὰ ρίξῃ ματιά.
Τὸ περιβάλλο ἐκεῖνο τὸν ἐστενοχωροῦσε, τὸν ἐπνιγε.
Ἦθελε φῶς, ἀγέρα.

Βγήκε στὸ δρόμο.

— Μιὰ πεντάρα τὸ φυλλάδιο! Πάρτε κύριοι. Τί ψυ-
χὴ ἔχει μιὰ πεντάρα, ἀκούσε μιὰ φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ
πλῆθος ποὺ εἶτανε μαζωμένο στὴ γωνιά, δίπλα σὲ
μιὰ γερμένῃ, γέριξη πιπεριά.

Ζύγωσε. Ἐνας στρατιώτης, ἀνεβασμένος σὲ μιὰ κά-
σα, ἀπάγγελλε κάποις πολεμικὸ ποίημα, συνθεμένο
ἀπὸ τὸν ἴδιο, ποὺ δηγότανε ἡρωϊσμούς καὶ ἀντραγαθίες
τοῦ πολέμου. Τὸ πλῆθος ἔχασκε, ρουφοῦσε τοὺς μα-
κότεχνους στίχους του ποὺ ὑμνοῦσανε τὴ δόξα.

— Πάρτε, πάρτε κύριοι! Μιὰ πενταρίτσα μόνο, φώ-
ναζε σὲ κλαψιάρικον τόνο.

Μιὰ γριά πρόβαλε μέσα ἀπὸ τὸ σωρὸ μὲ μιὰ πεντά-
ρα στὸ χέρι.

— Δῶσε μου καὶ μένα παλληκάρι μου.

Πῆρε τὸ φυλλάδιον, τὸ κοίταξε, τὸ χάδεψε καὶ
τόχωσε μέσα στὸν κόρφο της.

— Ξέρεις κυρούλα νὰ τὸ διαδάσῃ; ρώτησε κάποιος.

— Μπα ποῦ νὰ ξέρω. Μὰ θὰ τὸ δώσω στὸ ἐγγο-
νάκι μου. Ἐχω κ' ἐγὼ γιὰ τὸ στρατὸ, εἶπε φεύγοντας.

Ἐρρίξε μιὰ ματιά στὸ στρατιώτη. Προσπάθησε νὰ
ναγνωρίσῃ τὸν πολεμιστὴ, τὸν πατριώτη μὰ στὸ πρό-

σωπό του κείνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶδε παρὰ ἓναν κοινὸ,
πρόστιχο βιομήχανο. Σιχάθηκε καὶ τάχυνε τὸ βῆμά
του γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούῃ. Ἡ φωνὴ του τοῦκανε κα-
κό.....

— Ἀπόψε πρέπει νὰ μάθω. Ἡ νύχτα αὐτὴ θὰ λύσῃ
τὸ μυστήριον, μουρμούρισε.

Ἔτσι βρέθηκε πάλι ὅξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ρίκας.

Στὴ μάντρα τὴν ἀντικρυνὴ ποὺ ἀδειάζανε τὰ σκου-
πίδια τῆς γειτονιάς, ἐκεῖ μέσα τρυπωμένος, ἀπαρτή-
ρητος θὰ παρκαμόνευε γιὰ νὰ ρπάξῃ τὴν ἀλήθεια, τὴ
στιγμὴ ποὺ—ἀλλοίμονο—θὰ τὴν ἔβλεπε νὰ περνᾷ
ἀπὸ μπροστά του.

Κάποιο φορτὴμ πεταμένο μέσα στὰ σκουπίδια σκόρ-
πιζε μιὰ θανατερὴ μυρουδιά ποὺ φαρμάκωνε τὸ δροσε-
ρὸν ἀγέρα τῆς νύχτας. Μαῦρα σύννεφα στὸν οὐρανὸ,
πυκνά, χαμηλά. Τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ νυσταγμένο,
τοιμπλιάρικο.

Τρύπωνε μέσα θυθίζοντας τὰ παπούτσια του μέσα
σ' ἓνα σωρὸ σκουπιδιῶν, ὑγρὸ, μαλακὸ, καὶ στριμώ-
χτηκε πίσω ἀπὸ ἓναν τοίχο. Ἀπὸ τὴ θέσῃ αὐτὴ μπο-
ροῦσε νὰ κατασκοπεύῃ τὸ σπίτι τῆς Ρίκας. Ἡ βρώμα
τοῦ φορτημοῦ τὸν ἐχτυποῦσε βαρεῖα κάθε φορὰ ποὺ ὁ
ἀγέρας ἐπνεε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν ἀνάγκαζε νὰ
φέρνῃ τὸ μαντῆλι στὴ μύτη του.

— Οποῖος μπῇ ἀδύνατο νὰ μὴν τὸν ἐδῶ, μουρμού-
ρισε γουρλώνοντας τὰ μάτια του μέσα στὸ σκοτάδι γιὰ
νὰ βλέπῃ καλῆτερα.

Οἱ ὥρες περνοῦσαν ἀργεῖς, μονότονες, ἡ βρώμα ὑ-
πλωνότανε βαρεῖα, πνιχτικιά, οἱ διαβάτες γινόντανε ἀ-
ραιεὶ ὅσο ποὺ ὁ δρόμος ἐρημώθηκε, δουβάθηκε. Τὸ
σπίτι τῆς Ρίκας πάντα σκοτεινὸ δουβόλο....

— Σὰν τί ὦρα νᾶναι; σκέφτηκε.

Γράδῃζε τὸ ρολοῖ ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ ζύγωσε
στὰ μάτια του καὶ προσπάθησε μέσα στὸ σκοτάδι νὰ
ξεχωρίσῃ τὴν ὥρα. Ἀδύνατο. Τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ
δὲν ἔφτανε ἔως ἐκεῖ.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄφησε τὴ σκοπιά του κ' ἔκανε λίγα
βήματα ὡς ἐκεῖ ποῦ φτανε μιὰ φωτερὴ λουρίδα ἀπὸ τὸ
φῶς τοῦ φαναριοῦ. Ἐνας χωροφύλακας φάνηκε νὰ
περνᾷ μὲ δῆμα ἀργό. Ο' Ἀλέξης ἔσκυψε, ζάρωσε. Ἐνα
σφύριγμα ἀντήχησε μέσα στὴ σιγαλιά. Ο' χωροφύλα-
κας τὸν εἶχε δῇ. Σὲ λίγο πρόβαλε κι ἄλλος ἓνας χω-
ροφύλακας. Ο' Ἀλέξης εἶτανε στὰ χέρια τους.

Ζυγώσανε.

— Ἀλτ. Μὴν κουνιθῇς, ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Οἱ δυὸ χωροφύλακοι προχωροῦσαν ψαχτά πρὸς τὴ
μάντρα.

Ο' Ἀλέξης δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ κατὶ νευρικά
γέλοιο ποὺ τοῦ ῥθκανε κείνη τὴ στιγμὴ ἄξαφνα στὰ
χείλια.

— Ἐννοια σας δὲ φεύγω, ἀπάντησε.

Ο' ἓνας χωροφύλακας βέβαιος πῶς εἶχε μπροστά
του κάποιον ἐγκληματία, ἄπλωσε ἀπάνω τὸ χέρι του.
Ο' Ἀλέξης δὲν ἔφερε καμιάν ἀντίσταση. Ἔτσι κρατών-
τας τὸν οἱ δυὸ χωροφύλακοι προχωρήσανε κάμποσα

θήματα μέσα στα σκοτεινά όσο που φτάσανε κάτω από τὸ φανάρι. Ἐκεῖ σταθήκανε.

— Στάσου νὰ σὲ δῶ, εἶπε ὁ ἕνας.

Περίμενε νάντικρύση καμὶν ἄγρια φάτσα, ἀξούριστη, μὲ μάτις κόκκινα. Μὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀλέξη δὲν τὸν ικανοποίησε. Ἕνα τέτοιο πρόσωπο ἥμερο δὲν μπόρουσε νάνηκεν σὲ κακὸ ὄργο. Οἱ δυὸ χωροφυλάκοι κοιταχτήκανε.

— Τί ἔκανες ἐκεῖ μέσα; ρώτησε ὁ ἕνας.

— Ρέμβραζα ἀπικρίθηκε ὁ Ἀλέξης ψυχρά.

— Μέσα στὴ βρώμη; Μὴν εἶχες κακοῦ; σκοπούς;

— Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ μάθετε ποτέ.

Ὁ χωροφυλάκος σκέφτηκε κάμποσο.

— Βρὲ μὴν εἶναι τρελλός; εἶπε ἀξαφν.

Οἱ δυὸ χωροφυλάκοι συνεννοηθήκανε μὲ τίς ματιές.

— Ἄϊντε, πήγαινε κι ἄλλοτε νὰ προσέχης.

Ὁ Ἀλέξης τοῦ; καληνύχτισε καὶ πήρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι του.

— Φτηνὰ τὴνὲ γλύττωσα. Μπορούσα νὰ κοιμηθῶ καὶ στὸ φρέσκο, μυρμουρίζε...

Μπήκε στὴν κάμαρά του κι ἀναψεύσῃ σπαρματόετο. Ἡ συγκίνησή του διώξει τὸν ὕπνο ἀπὸ τὰ μάτια κ' ἐνοιώθῃ πὼς ἂν ἔπεφτε στὸ κρεβάτι θὰ τοῦ εἴτανε ἀδύνατο νὰ κλείσῃ μάτι. Κάθησε στὸ τραπέζι, τράβηξε τὸ συρτάρι κ' ἐβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα πλῖκο χερσόγραφο. Εἴτανε ὁ λόγος.

— Ἄς ρίξω μὴ μαντιὰ, μυρμουρίζε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμή Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναυπηγείων παραλειφθὲν θαλαμηγὸν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων, ἀνυψήτου πολυτελείας καὶ ἀνέσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τρούμπας) ἑκάστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥρῃ 3 μ. μ. κατ' εὐθείαν δι' Ἀλεξάνδρειαν.

Γραμμή Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας

Γραμμή Πειραιῶς-Κυκλάδων

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφθᾶς οὐ ταχύτητος πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιοι «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τρούμπας).

Ἐκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὥραν 10.30' μ. μ., διὰ Σόρων Ἀνδρον, Κόρθιον καὶ Τήνων.

Ἐκάστην ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὥραν 8ην μ. μ. κατ' εὐθεία διὰ Θεσσαλονικὴν-Καβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμᾶ Κούκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γαϊόλμαν καὶ Σ. Σωιάδου, (Πλατεῖα Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμοσίας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44, (ἐπισθεν Ἀγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγι. ὁδὸς Ἀντωνίου.

(Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς ΛΕΩΝΙΔΑΣ Α. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Γιὰ τὰ μέγα Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς μέσῳ Καλαμῶν-Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ νέαν Ὑόρκην τὴν 28 Δεκεμβρίου

Δι' ἐπιτάγας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ : Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ἐπισθεν Ἀγίας Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀναχωρήσῃ διέσει; ἀνάγκη νὰ δηλώσῃ ἐγκύριον εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ὑποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίζετε τὴν Ἑλληνικὴν θαλασσοκρασίαν, μεγαλύνετε τὴν Πατρίδα σας.